Ч. 239. Середа 22 жовтня (4 падолиста) 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостнах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Ситуация на Угорщині. — За надужитя при виборах. — З'їзд царя Николая з цісарем Вільгельмом. — Анґлія в Македонії).

На засіданю партиї независимости розповів пос. Ґеза Польоній про свою конференцию з Тішою. Обговорювано евентуальність мирного залагодженя теперішної кризи і точки, котрі мають бути підставою порозуміня. Презес кабінету заявив, що готов розслідити жадане реформи виборчої, але розвязане палати послів могло би наступити хиба лиш в крайнім случаю. Скоро парлямент збере ся, він, Тіша, займе ся зараз зміною реґуляміну палати послів при участи всіх послів. Звіт Польонія принято до відомости. Партия независимости покищо не ухвалила ще нічого, бо чекає аж новий кабінет предложить свою проґраму. Зато орґан сеї партиї Egyetertes оголосив статю Кошута, котрий домагає ся розвязаня угорского парляменту, бо каже, що в справі тій, як она тепер представляє ся, повинен рішати цілий нарід, позаяк розходить ся тут о жите і смерть.

Вельми характеристичний як на Угорщину вирок в справі надужитя при виборах видала нині королівска курия. Вибір посла Якатса, кандидата більшости, курия уневажнила а признала важним вибір Александра Конколя, кандидата меншости. Крім того відобрала курия кількнайцятьом виборцям активне і пасивне право виборче на один рік, а самого Якатса засудила на заплачене 200.000 корон коштів. Показало ся, що 96 послів віддало голоси на Якатса за гроші, а по відшибненю тих голосів він остав ся в меншости; противно по стороні его контркандидата показала ся більшість 11 голосів і вибір признано важним.

Цар Николай — як доносять з Дармштадту — має завтра, дня 4 с. м. поїхати разом вел. кн. Гесским до Вісбаден в гостину до цісаря Вільгельма. Гостина ся, по тім, що стало ся в Мукдені, єсть подвійно важна. „Моск. Ведом.“ витають з великим одушевленєм сю стрічу і кажуть, що з'їзди могучих монархів піддержують збережене мира ліпше як диплоиматичні переговори. А дальше каже згадана ґазета: Мимо істнуючого уґрупованя держав наступило їх зближене, котре впливає як на їх европейску так і азийску політику. Заслуга в тім належить ся в значній мірі Німеччині, котра стоїть строго на тім становищи, що Манджурия належить до круга інтересів Росиї. Без сумніву, буде Німеччина і на будуче піддержувати мирну політику Росиї на далекім всходї. Така політика і для самої Німеччини користна, бо для еї торговлї в російскій Манджуриї отвирає ся так само широке поле збуту як і в европейскій Росиї. Добрі відносини з Росиєю виходили завсїгди Німеччині в користь, а в критичних хвилях улекшали їй видобути ся з трудного положеня. Та й Росия має причину цїнити близькі зносини з Німеччиною. Цїсар Вільгельм II, котрий бере так діяльну і живу участь в справах держави, старає ся щиро здобути німецкому народови як найліпші услівя істнованя. Найважнїйшим з них, то збережене мира. Під тим взглядом годить ся він з російским правительством. Доки обі держави стремлять до тої цїли, підпирані з одної сторони Австро-Угорщиною з другої Франциєю і Італією, не удасть ся нарушити мир европейских народів анї в Европі анї в Азиї.

„Моск. Ведом.“ говорять дуже ясно і виразно: доки Німеччина і Росия ідуть рука в руку а їх підпирають з одної сторони Австро-Угорщина, з другої Франция і Італія, доти нема обави нарушеня мира в Европі. Поза Европою можна вести війну, робити навіть кроваву різню, коли би того потреба, забирати чужі міста і краї, а то все лиш длятого, щоби — був мир в Европі.

З Монастиря в Македонії доносять, що анґлійский комітет для несеня помочи потерпівшим від ворохобників і турецкого войска, котрі знаходять ся в крайній нужді, заложив в Монастири, Охріді і Ресани великі маґазини з поживою і одінєм та роздає бідним даром. Розуміє ся, що в цілій Македонії говорять з великим одушевленєм о Анґлії та кажуть: То однїсеньский нарід, що подав християнам в Македонії дійстну поміч. — До того треба би до-

11)

ЗЕЛЕНИЙ КРАЙ.

(З анґлійского — Андр. Меррі'ого).

(Дальше).

Мр. Мек Бернея червона кобила стояла запряжена між двома дишлями перед домом мр. Мурфі'ого. Єї волосе, покрите білими цяткали, було стрижене лише до висоти дишля. То було спокійне звіря і лише коли від неї відлучувано лоша і замикано до порожної стайні, трохи непокоїла ся. Не перший то раз забирано від неї в той спосіб лоша і запрягано єї до роботи, тому піддавалась она конечности. На розпучливий крик лошати відповідала она потішаючим іржанем і давала ся відтак спокійно запрягати, аби на приказ свого пана тягнути свій тягар і старати ся подвійною скоростию відзискати чим борше свою свободу.

— Коли привезете щасливо свояка до дому — сказав Мек Берней — то відошлїть шкапу котрим небудь хлопцем Делянея до лошати, заки єї будете знов потребувати. Она підє відтак нині вечером о много ліпше, а як не утомите єї надто в дорозі до Баллікінкопе, то назад просто прилетить.

Чверть по одинайцятій ждали оба Мурфії на вдову з дочкою на беллікінкопскій торговици, а пять мінут пізнійше она справді надїхала.

Мс. Слеттері заїздила звичайно до одного знакомого, що мешкав при кінци головної улици і Тоні провів там Бріду, між тим як мр. Мурфі заходив ся коло вдови і тепло окрив єї на своїм возі, на котрий она при его помочи вилізла.

Оба, отець і син, аж лекше відотхнули, що віз з Бовін не заїхав до якої гостинниці при торговици, бо там могли би були женщини довідати ся дещо немилого для Мурфіїв.

Уста і горло Роді'ого немов висхли від неприродної здержливости; однако він постановив собі остро держати ся і ні на хвилю не упадати духом, бо нинішний день не сьмів скінчити ся для него поражкою.

Крім того оба Мурфії були безнастанно в смертельній тревозі, доки не вивезли матери і дочки за місто; бо й справді яка небудь замітка першого ліпшого знакомого могла дуже легко цілий їх плян знищити.

Вкінци виїхали з міста. Роді з поводами в руках і мс. Слеттері займили одну сторону малого ірляндского візка, Тоні і Бріда другу. Обоє молоді сиділи як німі від щастя і лише стискали ся за руки під вкриваючим їх коцом та глядїли собі в очи, аби по хвили відвертати ся, а відтак на ново розпочинати ту саму забаву.

— Я насамперед заїду перед замок Кільман, бо в дорозі до Кільманаґен мусимо сяк чи так тамтуди переїздити. Булоби для обох сторін найліпше, колиб ви могли насамперед побачити ся з дідичем — замітив Роді поважно. — А й міс Бріда радо погляне на замок, бо то старий і хороший будинок. З цілої околиці з'їздять ся люди сюди, аби его оглядати.

— Дуже добре, мр. Мурфі — відповіла вдова — я з приємностию огляну замок. Вже від часу, як ми з Джемсом спровадили ся сюди, оповідали мені люди все о тім замку. Але між иншими казали мені, що там страшно мешкати, бо якісь духи і всілякі мари страшать!

— І в тім єсть трохи правди, мс. Слеттері. Я сам чув, що там щось страшить. Але сама посілість дуже стара і поважна, тілько що й нещаслива. І за два тисячі золотих ґвіней не відважились би я піти о півночи до замкової каплиці. Кажуть, що один чоловік, а до того ще сьвященик, убив там брата і тому до нинїшного дня називає ся она кровавою каплицею.

Мс. Слеттері затремтіла зі страху і побожно перехрестила ся.

— Коли тут так страшно, мр. Мурфі — сказала вдова — то я мушу переложити ноги. Ніякий дух, навіть найбільша чарівниця не може чоловікови нічого зробити, коли заложить ся ліву ногу на праву. Чи ви повідомили О'Конноля, що ми до него заїдемо?

— Очивидно — відповів Роді не надумуючись. — Я писав до него і Тоні сам заніс вчера вечером лист. Я ще додав, що коли би

дати: Також для удержаня мира в Европі а тепер є для ворохобні на будуче.

Новинки.

Львів дня 3-го падолиста 1903.

— **Іменованя.** П. Мінїстер просьвіти іменував д-ра Евг. Пясецкого, лїкаря у Львові, заступником предсїдателя комісиї іспитової для учителїв ґімнастики в середних школах, поручаючи єму рівночасно іспитоване з фізиольоґії і ґиґієни.

— **Віцепрезидент Намістництва** п. Ів. Лїдль повернув з відпустки і обняв урядоване.

— **Впреосьв. Митрополит Андрей** Шептицкий виїхав вчера на конференциї епископату австрийского до Відня, а звідтам удасть ся на довший побут до Риму.

— **З перемискої епархії.** Презенти дістали оо.: Іван Гринь на Креців і Петро Луцкий на Поляну. — До канонїчної інституциї на Ляшки візваний о. Илия Маковей. — Канонїчну институцию на Ростайне дістав о. Стеф. Тарнович. — Сотрудництва одержали оо.: Петро Яросевич в Зїболках і Мих. Карпяк в Торках дек. сокальского. — Увільнене від іспиту конкурсового дістали оо.: Ів. Мельник і Григ. Савицкий. — Правительство продовжило дотацию з релїґійного фонду на дальший один рік для сотрудників в Гординї і в Посадї роботицкій, а призволило на таку саму дотацию на час душпастированя пароха в Болехівцях.

— **Орхестра і хор львівскої бурси реміснично-промислової** відбули передвчера вечером, у власній сали, в домі „Просьвіти" попис перед численно зібраною публикою, зложеною переважно з молодїжи. Попис сей випав удачно, а навіть, коли возьме ся під увагу, що орхестра істнує доперва один рік, дуже удачно. Продукциї музикальні були переплїтані патріотичними декламациями, а цїлий попис закінчив ся відіграненм орхестрою гимну „Ще не вмерла".

— **Роздача нагород слугам.** Дирекция гал. каси щадничої у Львові як в попередних роках від 35 лїт, так і сего року роздасть дня 30 грудня грошеві нагороди домашним слугам мешканцїв м. Львова. О нагороду можуть старати ся ті слуги, що принайменше від 15 лїт служать без перерви у одного службодавця. Нагороджені перед 6 і більше лїтами можуть знов старати ся о нагороду. Потрібний бланкет видає канцелярия гал. каси щадничої за оказанєм службової книжки. Виповнені і потверджені бланкети має ся зложити в часї до 1 грудня с. р.

— **Отворене части шляху зелїзничого Янів-Яворів зелїзницї льокальної Львів-(Клепарів)-Яворів.** Дня 14-го падолиста с. р. віддасть ся до публичного ужитку часть шляху зелїзничого „Янів-Яворів" зелїзницї льокальної „Львів-(Клепарів)-Яворів" будучої під управою ц. к. зелїзниць державних, а то зі слїдуючими стациями взглядно перестанками Янів (істнуюча вже стация) Лелехівка, Верешиця-Вишенка, Стариска-Двір, (перестанок особовий) Стариска-Шкло, Яжів новий і Яворів. Стациї ті отворені для цїлого руху з виїмкою перестанка особового Стариска-Двір, котрий отвертий лише для руху особового і пакункового за доплатою в поїздї. З днем отвореня згаданої части шляху зелїзничого, обовязує на цїлій зелїзницї льокальній Львів-(Клепарів)-Яворів новий розклад їзди. Именно що дня будуть переходити два поїзди в кождім напрямі з осьтакими часами від'їзду взгл. приїзду.

Львів від'їзд:	6^{51} рано і	3^{50} пополуд.;
Яворів приїзд:	9^{56} „ і	6^{58} „
Яворів від'їзд:	5^{07} „ і	2^{09} „
Львів приїзд:	8^{20} „ і	5^{20} „

Близші пояснення подадуть дотичні оголошення. Яко найперші поїзди мішані, переходити будуть в днї отвореня поїзд ч. 3251, відходячий зі Львова о годинї 6 мін. 51 рано, а приходячий до Яворова о годинї 9 мін. 56 передполуднем і поїзд ч. 3252 відходячий з Яворова о годинї 5 мін. 7 рано, а приходячий до Львова о годинї 8 мін. 20 рано.

— **Вісти з угорскої Руси.** Дня 27 н. ст. жовтня с. р. устроїло духовеньство пряшівскої епархії величавий празник в честь свого епископа д-ра Івана Валїя, іменованого епископом перед двадцяти лїтами. Епархіяльне духовеньство принесло свому архієреєви в дарі дорогоцїнну митру й омофор. Також будапештеньска греко-кат. громада вислала депутацию до Пряшева з поздоровленем епископа, посилаючи через неї ювілятови жезл вартости 3.000 корон. — Русини в Пишковцях в Славонії побудували собі церков, котру перед місяцем посьвятив о. Емилїй Коцаков, вікарий крижевацкого епископства на Бачку і Славонію. — Недавно відбув ся цїкавий карний процес в Марамороскім Сиготї. Як майже кожде руске село в Мараморощинї, так і Вишково мало свого лихваря, що руйнував селян, пускав їх на жебри. Вишківский лихвар звав ся Артур Поляк. Хоч мав велику родину, він ріс в богатстві мов на дрїжджах, а селяни, хоч би й найзаможнїйші, сходили на жебрачі торби. Лихвар не знав пощади, милосердя; єдина цїль єго житя була нажива через винищене селян. В єго кїгтях опинило ся вже було цїле село, а найбільше ґазди Данило Пан, Стефар Боднар і Михайло Боднар. Ті три, побачивши, що вже нема їм ратунку перед Поляком, напали на него і вбили єго, а потім пішли просто до Сигота і віддали ся в руки судови. Перед десяти днями засїли они на лаві обжалованих перед судом присяжних. По переведеній розправі і переслуханю сьвідків, суд всїх трех увільнив.

— **Експльозия в ваґонї.** Російскі часописи доносять: Оногди виїхав по півночи з Одеси тягарово-особовий поїзд до Києва з возами переважно IV. кляси, в котрих було повно подорожних. Рано прибув поїзд до стациї Жмеринка і тут почато виладовувати товари. На стациї вібрало ся богато людий, переважно властителїв товарів. Наразі в хвили коли служба покінчила виладовуване, наступив страшенний вибух в особовім воз. На пероні настав страшенний заколот, а по хвили представив ся присутним відражаючий вид. Один віз розлетів ся на кусники, а по обох єго сторонах кількаnайцять осіб у крови, а около сорок осіб кликало о поміч. Тут і там лежали повідривані руки, ноги, пальцї; якийсь жид мав випалені очи, а цїле лице попарене; одному подорожному зірвало шкіру з голови. Були се переважно убогі люди-зарібники і новобранцї. Сейчас покликано на місце катастрофи усїх лїкарів, що мешкали в Жмеринцї. Чотирох ранних відослано сейчас на ношах до шпитала, однак они померли в дорозї. Цїлу ніч заходили ся лїкарі в шпитали коло операций і осмотрів — деяким треба було сейчас відтинати руки або ноги; многі позістали калїками на все. Жмериньским лїкарям мусїли помагати ще лїкарі з трех найблизших міст,

---

він случайно мав куди виїхати, то аби був такий добрий написати свою гадку про мене і про Тонї'ого. Я зробив то длятого, аби нас на всякий случай успокоїти.

— Але може він таки дома — відповіла вдова з надією. — Ах Боже, який то хороший старинний замок!

Родольфус тріснув бичем, завертаючи на замкову дорогу і заїхав з розгоном перед бічний вхід замку.

Нїякий рух лиця не зраджував смертельної тревоги, яка ворушила ся в єго души. Свобідно відкинув з ніг покривало, злїз з воза і застукав в двері.

Тимчасом Антонови уступила всяка кров з лиця від страху і він мусїв кілька разів отирати піт з чола.

Кількох огородників чистило стежки і мураву від ґалузок, що нападали з вороничих гнїзд. Їх поздоровив Роді приятельским кивненем руки і они чемно відповіли на єго привіт, не перериваючи своєї роботи.

Недалеко від замку грала мс. О'Конноль і Валентин Льовет, сусїд О'Коннолїв з хорошою молодою дївчиною і капітаном Едером з Баллїкінкопе партию крокета.

Бріда аж не знала, що з собою дїяти, так їй подобала ся елеґантна молода панна.

— То своячка мс. О'Конноль з Анґлії — відповів Тоні на єї питаня. — Она часто приїздить сюди на замок Кільман.

По кількох хвилях отворив служачий двері.

— Добрий день, Джон — сказав Роді ласкаво. — Чи „він" дома?

— Нї, він виїхав, мр. Мурфі. Майже не мав часу з'їсти снїданя і поїхав, аби не запізнити поїзду; а нині вечером їде дальше, до Льондона. Але він лишив для вас лист; як хвильку заждете, то я вам винесу.

Роді безрадно поглянув на своїх гостий.

— А то дурна історія! А я так числив на то, що ви, мс. Слеттері, побачите ся з О'Коннолем. Але то так буває на сьвітї, нїколи не можна числити на певно на те, що чоловікови найбільше лежить на серци.

З тими словами вилїз Роді знов на своє сиджене побіч мс. Слеттері, закрив ноги покривалом і удаючи розчароване, воркотїв гнївно якісь невразумілі слова.

Служачий виніс лист і Роді подякувавши коротко від'їхав, не отвираючи куверти.

Але уїхавши половину дороги, звільнив їзду і чемно звиняючись перед мс. Слеттері, віддав синови поводи.

— Може бути, що лист вимагає якої відповіди — сказав поволи — було би найлїпше, як би ми зараз о тім пересьвідчили ся, що О'Конноль пише.

Шкапа почула тут близькість дому і пустила ся ґальопом. Але руки Тонї'ого, коли він побачив, що отець отвирає лист, мимохіть натягнули ся і вскорі він спинив коня в єго розгонї.

— А то дурна історія, аби менї хто очи виколов, не прочитаю нї однїського слова без очниць. Може ви, панї, будете такі добрі єго прочитати? — З тими словами подав Роді письмо своїй сусїдцї.

Відповідь О'Конноля була знаменна, повна добродушного жарту і не натякала нї одним словом на напружені відносини між ним а чиновником. При тім була так коротко уложена, що Роді не міг нїчого лїпшого бажати.

Старий, хитрий лис перечитав кождїське слово, заки подав лист вдові. Сидїв же про око цїлком байдужно, аби укрити свою радість. Але коли відтак побачив, як лице старої вдови усьміхнуло ся з вдоволенем, постановив собі в души найняти службу Божу. Письмо звучало:

„Замок Кільман, дня 27 мая 1901.

Мр. Родольфус Мурфі!

Тїшить мене, що Ви прийшли на таку розумну гадку. Я всьо устно з Вами обговорю і справу уложу так, як треба. Кождий день по 10-ім слїдуючого місяця для мене вигідний, бо до того часу буду в Льондонї. Приходїть рано, перед девятою годиною.

Ваш намір буде щастєм для сина і я вповні єго похваляю. Коли він і на дальше буде таки рішучий, як доси, діждете ся з него потїхи.

Моє благословенє має і радо єго поручу, бо я пересьвідчений, що він відповість своїй задачи. Чим скорше то зробить, тим лїпше.

Ваш і т. д.

Маврикий О'Конноль."

— Бачите, я побоював ся, що О'Конноля може не застанемо і тому, аби не виставляти вас на завід, оповів я єму цїлу справу і просив, аби він виставив сьвідоцтво мому хлопцеви — заявив Роді ще раз. — Самі бачите, що він на то відповідає.

Лист перейшов з рук мс. Слеттері на другу сторону воза і дві голови близько нахилені до себе, слїдили єго зміст.

Тепер появила ся ферма мр. Бернея і на єї вид кінь пустив ся ґальопом з голосним іржанем.

Роді мусїв напружити всї свої сили і цїлу зручність, аби переїхати попри ворота загороди дорогою і лише з великим трудом то єму удало ся.

Але вправний брехач і тут з'умів викрутити ся.

— То ферма, де я купив того коня — обернув ся він з поясненем до мс. Слеттері. —

котрі на вість про катастрофу прибули на місце найблизшими поїздами. — Загалом жертв катастрофи начислено 62; 52 подорожних, переважно молодих вояків і 10 із служби. Чотири особи померли уже, 11 є без надії житя, 10 є тяжко ранених, прочі лекше. Двайцять осіб треба було сейчас відставити до шпитала в Київі. — Причиною катастрофи, як кажуть, було то, що якийсь подорожний віз з собою 80 фунтів пороху в клунку і з неосторожности кинув на клунок недогарок папіроса.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 3 падолиста. Нині перед полуднем зложили нові міністри угорскі присягу в руки Цісаря. Тіша зложив також присягу яко тайний радник. Міністри вертають по полудни до Пешту, де вечером Тіша на засіданю лїберальної партиї предложить свою проґраму.

Будапешт 3 падолиста. Уступаючі міністри Власіч і Дараній мають одержати великі хрести ордера Леопольда.

Рим 3 падолиста. При послїднім огни в Ватиканї згоріли кодекс „Marecellianus,“ один папірус і кілька давних друків. На поміч при ташеню наспіла також і мійска сторожа пожарна. Tribuna каже, що єсть виключене, щоби огонь був підложений.

Льондон 3 падолиста. Бюро Райтера доносить з Йокогами, що Росияни зачинають уступати ся з Інґанфу і розбирають кріпость збудовану там, полишаючи там лиш малу залогу.

Льондон 3 падолиста. Daily Mail доносить з Токіо, що минувшої неділї прийшло в Чемульпо до великої бійки межи росийскими, а японьскими моряками. Шість Японців і значне число Росиян єсть ранених.

Берлин 3 падолиста. Знаний німецкий історик Теодор Момзен, ражений сими днями ударом апоплектичним, помер вчера.

Николи не можу спокійно переїхати попри тоті ворота. То не злосливість, лише огонь того коня! Мр. Мек Берней називає ся той фермер, від котрого я єго набув. Я запізнав би вас з ним, але він не належить до тої верстви людий, з якими ми живемо, бодай не в приязни.

— Мек Берней?! — скрикнула вдова з зачудованєм. — Чейже не Патсі Мек Берней?

— Знаєте єго? — спитав Роді на смерть наляканий.

Мс. Слеттері відповіла вправдї притакуючо, але таким голосом, що Роді сейчас успокоїв ся, щоби могло прийти до стрічи мс. Слеттері з мр. Бернеєм і справу попсувати.

— Кілько пяниць, непотребів і драбів не було би по нашій стороні гір, то все таки гіршого гультая, як Мек Берней, не найшов би між нами, а хто знає, чи найде ся рівний єму в цїлій Ірляндиї.

— То правда, проста голота, більше нема що про цїлу родину говорити — згодив ся Роді живо на гадку вдови. — Що ви скажете: коли Біль Дермоді і Малех Гінессі прийшли до него, аби збирати скіпщину для сьвященика, то що він дав? Один одинокий ґарнець! Чи бачив хто таку безличність? Тілько, що дає коневи на один попас. А він не встидав ся дати то сьвященикови!

Мс. Слеттері виявила своє обурене згрідно відсапнувши, а відтак сказала:

— Я могла би вам подібні хороші річи оповісти про ту нужденну голоту. Я уважаю себе надто доброю для того а мій час дорожший для мене, щоби займати ся таким дрантєм. Але ми всї хрестили ся і дякували Богу, що позбули ся їх з нашої околиці. Ні, хто би був погадав, що він як раз сюди зайде!

Роді усьміхнув ся глумливо.

— І ще тут удають, немов би они там у вас належали були до перших людий. А Ви би побачили єго старий візок, повязуваний мотузками, а коня то можна на десять кроків пізнати, що то проста шкапа від плуга. О, гов! — на дорогу. Она не привикла ходити все гостинцем, бо єї уживаю переважно до польованя, благородної породи коняка і тому мс. О'Конноль конче намавляє мене, аби я відступив єї. — Ба, Бернеї мусять вже такі з роду бути, то люди, що живцем шкіру би з чоловіка здерли; а до того нехай би хто лиш косо поглянув на них, то сейчас кличуть полїцію. О, знаю я їх, а богатї, просто сидять в грошах. Але тут нїхто навіть не дивить ся на них. Ось недавно, по смерти матери, найняв він службу Божу за пять шилїнґів, а кождий приличний чоловік у нас не дасть в такім случаю менше як десять шилїнґів. О. Гулїган добре має, коли каже, що з таких підлих католиків не велика потїха в небі.

— А чули ви, в який спосіб прийшли Бернеї до гроший? — спитала мс. Слеттері. — Але то було давно перед тим, заки они сюди переселили ся. Тодї, як старий О'Нейль не знав, як має дати собі раду, присїли єго і взяли просто єго ферму в посїданє. Єму самому дали дванацять фунтів і вислали єго до Америки. Отже на тій фермі були розвалини старого дому, де перше мешкали найбогатїйші протестанти. Лишив ся з того дому ще комин і кусник муру і люди говорили, що там щось страшить. Було богатих таких, що оповідали, немов би бачили на вершку комина якусь малу жінку; але як хто наближав ся до неї, то она так кричала, що було єї милями чути. І так вкінци нїхто не важив ся прийти близько тих розвалин. А ще треба вам знати, що побіч розвалин був зачарований корч.

Вдова затрясла ся зі страху і сильнїйше овинула ся своїм шалем.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1903 після середно-европ часу.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
	1·14	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
	2·10	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·30	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	5·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6·30	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в будні дни
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави рускої
	8·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	9·55	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Залїщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що недїлї)

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
8·10		„ Станиславова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Залїщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
	3·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в недїлї і сьвята
		Ніч
	8·04	З Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·—	„ Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Залїщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10·07	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	9·12	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	8·25	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні днї
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава
	11·50	„ Любіня вел. $^{15}/_{5}$—$^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята

ЗАМІТКА. Пора нічна від **6** г. вечером до **5** г. **59** м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).